

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul treizeci și nouă

Jeff Pippenger

2026-02-02

Mupumbulu wa Makumi Atatu na Mwenda

Testul intern omega de încheiere, care urmează testului extern alfa al temeliei din 2024, cere o definire a „grânarului” și a „hranei” care este păstrată în grânar. Testul este profetic și are o linie internă și una externă a adevărului. Sunt giuvaerurile rămășița lui James White sau sunt ele adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu? Ele sunt amândouă.

La 9/11, poporul lui Dumnezeu a fost chemat să mănânce cărticica și să se întoarcă la vechile căi ale lui Ieremia, unde atunci au fost puse temeliiile. La 9/11, s-a văzut că atunci când lui Ioan, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, i s-a spus să măsoare, i s-a spus să măsoare două lucruri. I s-a spus să măsoare atât templul, cât și pe închinătorii din el. I s-a spus să lase deoparte curtea celor 1.260 de ani în care neamurile au călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Sanctuarul și oștirea sunt templul și închinătorii din el.

În 2023, același înger care coborâse la 11/9 a coborât din nou, desigilând solia Strigătului de la Miezul Noptii, iar apoi, în 2024, testul fundamental extern dacă simbolul Romei mai stabilește încă viziunea așa cum o stabilise pentru milleriți.

Ferestrele „deschise” ale cerului indică sosirea testului intern omega al templului și chemarea de a „se întoarce”. Testul cere identificarea a două simboluri. Când al treilea înger a sosit în 1844, iar apoi din nou la 11 septembrie, lui Ioan i se spune să măsoare templul și pe închinătorii din el, identificând astfel o lucrare profetică de măsurare a templului și a închinătorilor în 2023. Maleahi ridică întrebarea: ce este „casa vistieriei” și ce este „hrana”? Acesteași întrebări, în visul lui Miller, ar fi: ce este „sipetul” și ce sunt „bijuteriile”.

Visul lui Miller identifică ferestrele deschise ale cerului ca fiind punctul în care biserica biruitoare din Apocalipsa nouăsprezece este ridicată în in subțire, alb, pentru a călări pe caii albi ai oștirii Domnului oștirilor. Ferestrele deschise sunt locul unde este revărsată binecuvântarea sau blestemul lui Maleahi. Fereastra deschisă a lui Miller este locul unde gunoiul este îndepărtat și giuvaerurile sunt adunate în casetă.

Prima referire la ferestrele cerului se află în istoria lui Noe, iar când acele ferestre au fost deschise, a fost ploaie timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Când ferestrele sunt deschise, opt suflete se află în arcă. Botezul de la Marea Roșie a introdus patruzeci de ani de rătăcire, până când Iordanul a fost trecut. Când, mai târziu, Hristos a fost botezat în chiar acel loc, El a fost dus în pustie pentru patruzeci de zile. Când a înviat, așa cum era prefigurat prin botezul Său, El i-a învățat pe ucenici timp de patruzeci de zile înainte de a Se înălța la cer.

Când biserica se va schimba din biserica luptătoare în biserica triumfătoare, regele David, în vârstă de treizeci de ani, va domni timp de patruzeci de ani. Biserica triumfătoare este reprezentată printr-un profet, un preot și un rege. Profetul care avea treizeci de ani când și-a început slujirea de douăzeci și doi de ani a fost Ezechiel, iar el a început acea slujire când cerurile s-au deschis.

Atunci s-a întâmplat că, în al trezecilea an, în luna a patra, în a cincea zi a lunii, pe când eram printre cei duși în captivitate lângă râul Chebar, cerurile s-au deschis și am văzut vedenii dumnezeiești. Ezechiel 1:1.

La vârsta de treizeci de ani, Iosif a început să domnească în calitate de preot și s-a confruntat cu vântul de răsărit al islamului, aducând o criză în intensificare care a îngăduit Egiptului, balaurul care zace în mare, să pună în aplicare o guvernare mondială unică. În acea criză, Iosif a strâns hrana în grânare.

În iulie 2023, un glas s-a auzit în pustie, iar apoi Leul din seminția lui Iuda a început să desigileze solia Strigătului de la Miezul Noptii. În 2024, testul extern alfa fundamental a separat două clase, iar procesul de desigilare a continuat. Acum, în 2026, a sosit testul intern omega al templului, care va separa încă o dată două clase.

Săptămâna sacră în care Hristos, ca Sol al Legământului, a întărit legământul cu mulți este curtea și Locul Sfânt. Perioada de la 22 octombrie 1844 până când Se va ridica Mihail (așa cum a făcut la sfârșitul acelei săptămâni sacre, când Ștefan a fost ucis cu pietre) este Locul Preasfânt. Sărbătorile de primăvară s-au împlinit în săptămâna sacră și constituie alfa sărbătorilor, iar sărbătorile de toamnă — trâmbițele în ziua întâi, Ziua Ispășirii în ziua a zecea, iar apoi sărbătoarea corturilor din ziua a cincisprezecea până în ziua a douăzeci și doua — sunt omega sărbătorilor.

„În același fel, tipurile care se referă la a doua venire trebuie să se împlinească la timpul indicat în slujba simbolică. În cadrul sistemului mozaic, curățirea sanctuarului, sau marea Zi a Ispășirii, avea loc în a zecea zi a lunii a șaptea iudaice (Leviticul 16:29–34), când marele-preot, după ce făcuse ispășire pentru întregul Israel și, astfel, îndepărtase păcatele lor din sanctuar, ieșea și binecuvânta poporul. Tot astfel, se credea că Hristos, Marele nostru Preot, Se va arăta pentru a curăți pământul prin nimicirea păcatului și a păcătoșilor și pentru a binecuvânta cu nemurire poporul Său care Îl aștepta. A zecea zi a lunii a șaptea, marea Zi a Ispășirii, timpul curățirii sanctuarului, care în anul 1844 a căzut la douăzeci și doi octombrie, era privită ca timpul venirii Domnului. Aceasta era în armonie cu dovezile deja prezentate că cele 2300 de zile aveau să se încheie în toamnă, iar concluzia părea de neînlăturat.”

„În parabola din Matei 25, timpul de așteptare și de adormire este urmat de venirea mirelui. Aceasta era în armonie cu argumentele tocmai prezentate, atât din profeție, cât și din tipuri. Ele purtau o puternică convingere a veridicității lor, iar «strigătul de la miezul nopții» a fost vestit de mii de credincioși.

„Ca un val de marea, mișcarea s-a revărsat peste țară. Din oraș în oraș, din sat în sat și până în locurile îndepărtate de la țară a pătruns, până când poporul lui Dumnezeu, care aștepta, a fost pe deplin trezit. Fanatismul a dispărut dinaintea acestei proclamări precum bruma timpurie înaintea soarelui care răsare. Credincioșii și-au văzut îndepărtate îndoiala și nedumerirea, iar

nădejdea și curajul le-au însuflețit inimile. Lucrarea era lipsită de acele extreme care se manifestă întotdeauna atunci când există o înflăcărare omenească fără influența călăuzitoare a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu. Ea era asemănătoare, în caracterul ei, acelor vremuri de umilire și de întoarcere la Domnul care, în vechiul Israel, urmau soliilor de muștrare venite din partea slujitorilor Săi. Purta trăsăturile care marchează lucrarea lui Dumnezeu în fiecare veac. Există puțină bucurie extatică, ci mai degrabă o adâncă cercetare a inimii, mărturisirea păcatului și părăsirea lumii. Povara sufletelor în agonie era pregătirea pentru întâmpinarea Domnului. Era stăruință în rugăciune și o consacrare deplină lui Dumnezeu.” Tragedia veacurilor, p. 400.

Sărbătorile de primăvară s-au împlinit în săptămâna sfântă, iar ploaia timpurie sau alfa a fost atunci revărsată la Cincizecime, prefigurând astfel revărsarea ploii târzii în sărbătorile de toamnă. Aceste sărbători de primăvară sunt prezentate în Leviticul 23, versetele unu până la douăzeci și doi. Sărbătorile de toamnă se află în versetele 23 până la 44. 2300 de ani te aduc la 1844. Douăzeci și două de versete pentru sărbătorile de primăvară și douăzeci și două de versete pentru sărbătorile de toamnă. Două serii de câte douăzeci și două în capitolul douăzeci și trei.

Sărbătoarea trâmbițelor era un avertisment că judecata avea să aibă loc peste zece zile, iar sărbătoarea corturilor era o celebrare a bucuriei pentru păcatele care au fost iertate în Ziua Ispășirii. Sabatul și a opta zi după sărbătoare reprezintă odihna de Sabat de o mie de ani a pământului.

Dar, preaiubiților, să nu fiți în neștiință cu privire la acest singur lucru: că o zi înaintea Domnului este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi. 2 Petru 3:8.

Primul înger a vestit deschiderea judecății, iar la acel nivel profetic, 1798, care era „vremea sfârșitului” din Daniel, reprezintă împlinirea sărbătorii trâmbițelor; însă la 11 august 1840, solia desigilată a primului înger din 1798 a fost împuternicită prin împlinirea profeției celui de-al doilea vai. Islamul face parte din avertizarea sărbătorii trâmbițelor, care vestește apropierea zilei judecății.

Pentru cei care sunt dispuși să vadă, sărbătorile de toamnă ale trâmbițelor și ale corturilor reprezintă sărbători alfa și omega, având judecata la mijloc. Nu este un accident faptul că aceste sărbători sunt identificate în Leviticul douăzeci și trei. Douăzeci și trei este simbolul ispășirii. Nu este un accident faptul că prima sărbătoare este în prima zi a lunii a șaptea și că ultima sărbătoare se încheie în ziua a douăzeci și două. Sărbătoarea trâmbițelor este prima literă a alfabetului ebraic, Ziua Ispășirii este litera din mijloc, iar sărbătoarea corturilor este a douăzeci și două literă a alfabetului ebraic.

Leviticul, capitolul douăzeci și trei, versetele 23 până la 44, cuprinde douăzeci și două de versete așezate în cadrul „adevărului”. A zecea zi din mijloc identifică o probă, căci zece este un simbol al încercării, iar Ziua Ispășirii este locul în care răzvrătirea celor pierduți este consemnată și rezolvată, iar această răzvrătire este reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. Litera din mijloc a cuvântului ebraic pentru adevăr este a treisprezecea și se aliniază cu a zecea zi a lunii a șaptea, iar, ca semn de hotar, ea posedă atributele profetice ale alfabetului ebraic și ale acelei zile specifice. Zece plus treisprezece fac douăzeci și trei. Șaptezeci este suma lui 10 înmulțit cu 7, iar a zecea zi a lunii a șaptea este, de asemenea, echivalentă cu șaptezeci, care este un simbol

al încheierii timpului de probă.

Atunci Petru a venit la El și I-a zis: Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea și eu să-l iert? Până la șapte ori? Isus i-a zis: Eu nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:21, 22.

Quatre cent quatre-vingt-dix ans furent retranchés pour l'ancien Israël. Ces années furent retranchées des deux mille trois cents ans et furent représentées comme soixante-dix semaines; ainsi, Jésus a identifié que la limite du temps de grâce probatoire est de quatre cent quatre-vingt-dix ans, ce qui est représenté par les « soixante-dix » semaines dans Daniel neuf.

Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru încetarea fărădelegii, pentru punerea capăt păcatelor, pentru ispășirea nelegiuirii, pentru aducerea neprihănirii veșnice, pentru pecetluirea vedeniei și prorociei și pentru ungerea Preasfântului. Daniel 9:24.

Cuvântul ebraic tradus prin „stârpit” este folosit numai în acest verset în Vechiul Testament și înseamnă „hotărât” sau „decretat”. El este diferit de cuvântul folosit în mod obișnuit care este tradus prin „stârpit”, care se bazează pe faptul că Avram a tăiat jertfele în primul pas al legământului din Geneza cincisprezece. A fost „hotărât” și „decretat” că Israel avea să aibă patru sute nouăzeci de ani de timp de probă, iar apoi aveau să fie stârpiți ca popor al legământului lui Dumnezeu. Două „stârpiri” diferite: una care reprezintă perioada ca timp de probă, care a fost „stârpită” dintr-un număr mai mare prin numărul șaptezeci, iar când „mustul” lui Ioel este „stârpit” din gura lor, timpul de probă se încheie. Șaptezeci reprezintă încheierea timpului de probă.

Toamna sărbătorilor cuprinde cele trei trepte ale cuvântului ebraic „adevăr”. Sărbătorile de toamnă încep în Leviticul 23:23, reperul de la mijloc al Zilei Ispășirii este ziua a zecea și a treisprezecea literă, însumând 23, iar sărbătoarea Corturilor se încheie în ziua a douăzeci și doua, urmată apoi de un Sabat înalt care urmează după sărbătoare, iar pasajul se încheie la 23:44.

Leviticul înseamnă preoția levitică. Sărbătorile de primăvară sunt prezentate în capitolul 23:1–22, iar apoi sărbătorile de toamnă sunt prezentate în 23:23–44. Sărbătorile de primăvară sunt prezentate în douăzeci și două de versete, iar alfabetul ebraic are douăzeci și două de litere. Și sărbătorile de toamnă sunt expuse tot în douăzeci și două de versete. Sărbătoarea trâmbițelor vestește apropierea judecății în Ziua Ispășirii. Apoi sărbătoarea Corturilor durează șapte zile, încheindu-se în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea. Prima dintre cele șapte zile era un Sabat ceremonial, la fel ca și ziua a opta, care era ziua de după sărbătoarea de șapte zile. Prima și a opta zi fac din ziua a opta un simbol al celei de-a opta care este din cele șapte.

Vorbește copiilor lui Israel și spune: În ziua a cincisprezecea a acestei luni a șaptea va fi Sărbătoarea Corturilor, timp de șapte zile, pentru Domnul. În ziua întâi să fie o adunare sfântă: să nu faceți în ea nicio lucrare de slugă. Timp de șapte zile să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc; în ziua a opta să aveți o adunare sfântă și să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc: este o adunare de sărbătoare solemnă; să nu faceți în ea nicio lucrare de slugă. ... De asemenea, în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când veți strânge rodul țării, să prăznuiți o sărbătoare pentru Domnul timp de șapte zile: în ziua întâi să fie un sabat, și în ziua a opta să fie

un sabat. Leviticul 23:34–36, 39.

Sabatul ceremonial al zilei a opta reprezintă Sabatul mileniului, care urmează după sărbătoarea Corturilor. Rătăcirile vechiului Israel în pustie timp de patruzeci de ani este comemorată prin locuirea în colibe în zilele sărbătorii Corturilor și reprezintă nu numai revărsarea ploii târzii, ci și timpul strămtorării lui Iacov, când îngerii i-au condus pe credincioșii lui Dumnezeu în dealuri și în munți pentru ocrotire.

„În vremea strămtorării, noi toți am fugit din cetăți și sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei au ridicat sabia ca să ne omoare, dar aceasta s-a frânt și a căzut neputincioasă ca un pai. Atunci noi toți am strigat zi și noapte pentru izbăvire, iar strigătul s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu. Soarele a răsărit, iar luna a stat nemișcată. Apele au încetat să curgă. Nori întunecoși și grei s-au ridicat și s-au ciocnit unii de alții. Dar era un singur loc limpede al slavei statornicite, de unde a venit glasul lui Dumnezeu ca vuietul unor ape multe, care a zguduit cerurile și pământul. Cerul s-a deschis și s-a închis și era în tulburare. Munții se clătinau ca o trestie în vânt și aruncau pretutindeni stânci sfărâmate. Marea clocotea ca un cazan și arunca pietre pe uscat. Și, pe când Dumnezeu rostea ziua și ceasul venirii lui Isus și încredința poporului Său legământul cel veșnic, El a rostit o propoziție, apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele se rostogoleau prin pământ. Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și se rostogoleau prin pământ ca bubuiturile celui mai puternic tunet. Era de o solemnitate înfricoșătoare. La sfârșitul fiecărei propoziții, sfinții strigau: Slavă! Aleluia! Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu; și străluceau de slavă așa cum a strălucit fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să-i privească din pricina slavei. Și când binecuvântarea fără sfârșit a fost rostită peste aceia care Îl cinstiseră pe Dumnezeu, păzind sfânt Sabatul Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra Fiarei și asupra Chipului ei.”

„Atunci a început jubileul, când țara trebuia să se odihnească.” Review and Herald, 21 iulie 1851.

İsa geri döner ve yeryüzü, toprağın yedinci yıl Şabatı ile jubile tarafından simgelendiği üzere, bin yıl boyunca dinlenir. Levililer yirmi üç üçüncü ayette, insan için yedinci gün Şabatı, yedincinin sekizincisiyle sona eren bölümün giriş kısmı olarak tanımlanır; bu da yedinin bir parçasıdır ve dinlenmekte olan toprak için yedinci yıl Şabatını temsil eder.

Na Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Cu privire la sărbătorile Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, acestea sunt sărbătorile Mele. Șase zile să se lucreze; dar ziua a șaptea este Sabatul odihnei, o adunare sfântă; să nu faceți nicio lucrare în ea: este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre.»” Leviticul 23:1–3.

Alfa capitolului douăzeci și trei este Sabatul zilei a șaptea, iar omega capitolului este cei o mie de ani în care pământul este pustiu, lucru care a fost prefigurată prin Sabatul anului al șaptea pentru țară și prin jubileu. Alfa capitolului sunt sărbătorile de primăvară, care încep cu Sabatul zilei a șaptea și se încheie în versetul douăzeci și doi; pe când omega capitolului se încheie în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea, urmată de Sabatul ceremonial al zilei a opta, care reprezintă Sabatul anului al șaptea pentru țară.

Versetele unu până la douăzeci și doi reprezintă lucrarea lui Hristos ca Mare-Preot ceresc în Locul Sfânt; versetele douăzeci și trei până la patruzeci și patru reprezintă lucrarea Sa în Locul Preasfânt. Leviticul este un simbol al preoților și reprezintă lucrarea de Mare-Preot a lui Hristos. Sabatul alfa al zilei a șaptea se întinde înapoi până la creațiune, iar sabbatul omega al anului al șaptelea se întinde până la pământul înnoit. Leviticul douăzeci și trei se întinde, din punct de vedere istoric, de la creațiune până la re-creațiune.

Bucuria sau rușinea mesajului profetic este un simbol al celor care au mesajul Strigătului de la Miezul Noptii sau o contrafacere. Până când acest adevăr nu este integrat în narațiune, este omisă problema care produce rușinea. Cei care posedă untdelemnul autentic nu vor scăpa din vedere acest punct. Bucuria este reprezentată de cei ale căror păcate au fost îndepărtate și ei sunt înfățișați prin cei care sărbătoresc sărbătoarea corturilor.

Na Cuvântul a fost făcut trup și a locuit printre noi (și noi I-am privit slava, slava ca a Singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr. Ioan 1:14.

Termenul grecesc tradus prin „a locuit” înseamnă „a cortui”. Isus S-a făcut trup și a cortuit împreună cu noi. El a luat asupra Sa natura noastră omenească, cortul nostru, tabernaculul nostru, coliba noastră, trupul nostru. Petru a spus astfel:

Da, socotesc că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă trezesc, aducându-vă aminte; știind că în curând trebuie să dezbrac acest cort al meu, după cum mi-a arătat și Domnul nostru Isus Hristos. 2 Petru 1:13, 14.

Pavel a spus astfel:

Căci știm că, dacă această casă pământească a cortului nostru va fi desfăcută, avem de la Dumnezeu o clădire, o casă nefăcută de mâini, veșnică în ceruri. Căci în aceasta suspinăm, dorind cu ardoare să fim îmbrăcați peste ea cu locuința noastră care este din cer, dacă totuși, fiind îmbrăcați, nu vom fi găsiți goi. Căci noi, cei care suntem în acest cort, suspinăm fiind apăsați; nu pentru că dorim să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați peste, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. 2 Corinteni 5:1-4.

Sărbătoarea Corturilor este simbolică pentru sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care se împlinesc atunci când se deschid ferestrele cerului. Când păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii sunt îndepărtate, Duhul Sfânt va fi revărsat fără măsură asupra bisericii triumfătoare. Judecata este încheiată pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, iar cei care sunt sigilați ies pentru a vesti marea strigare a celui de-al treilea înger sub puterea Duhului Sfânt, așa cum este reprezentat prin Sărbătoarea Corturilor.

Corpul nostru este un templu și un cort, care este un tabernacol. Cei care se adunau la Ierusalim pentru a sărbători sărbătoarea corturilor sărbătoreau faptul că păcatele lor fuseseră șterse. Moise a fost folosit pentru a ridica tabernacolul în pustie, iar sărbătoarea corturilor de la sfârșit era celebrată prin locuirea în colibe în pustie, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Așadar, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, priviți la Apostolul și Marele-Preot al mărturisirii noastre, Hristos Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, după cum și Moise

a fost credincios în toată casa Lui. Căci Acesta a fost socotit vrednic de o slavă mai mare decât Moise, întrucât cel ce a zidit casa are mai multă cinste decât casa. Fiindcă orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu. Și Moise, într-adevăr, a fost credincios în toată casa Lui, ca slujitor, spre mărturia lucrurilor care aveau să fie vestite mai târziu; dar Hristos, ca Fiu, peste casa Lui; și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit neclintite îndrăzneala și lauda nădejzii. Evrei 3:1–6.

Moise a fost slujitorul credincios pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a ridica templul cortului întâlnirii, dar Hristos, ca Mare Preot și Apostol, are mai multă cinste decât slujitorul Moise. Fiecare casă, de la templul cortului lui Moise, la templul lui Solomon, la templul lui Irod, remodelat în patruzeci și șase de ani, templul omenesc cu cele 46 de cromozomi ai săi și templul millerit din 1798 până în 1844, au fost toate zidite de Dumnezeu. În linia profetică a diferitelor manifestări ale templelor, care ar începe în Grădina Edenului, apoi după păcat, la poarta Grădinii, apoi după potop la altare până la Moise, cele trei semne de hotar primare sunt Moise, Hristos și cei o sută patruzeci și patru de mii.

Mose na Kristo baragereranya alufa na omega bya Isirayeli ya kera, kandi hamwe bagereranya ihuriro ry'ubumuntu n'Ubumana, na ryo kandi rigereranywa n'abihumbi ijana na mirongo ine na bine. Mu gihe cyo kuza kwa marayika wa gatatu, mu Byahishuwe igice cya cumi na kimwe, Yohana ategekwa gupima urusengero, kandi mu gihe cyo kuza kw'uwo marayika uwo ari we umwe kuri 9/11, Yohana yongera gutegekwa gupima urusengero. Muri izo ngingo zombi ategekwa gusiga urugo rw'inyuma rw'iminsi 1,260. Mu mwaka wa 2023, uwo marayika umwe yaraje, kandi ubu ubwoko bw'Imana burahamagarirwa gupima urusengero. Iminsi 1,260, cyangwa iminsi itatu n'igice, yarangiye mu 2023, kandi uherye kuri iyo ngingo kugeza mbere gato y'itegeko ryo ku cyumweru urusengero rugomba kuzamurwa. Umwaka wa 2024 waranze ishyirwaho ry'imfatiro, kandi wabonye ubugome bwo kwigomeka bugaragazwa nk'itsinda "ryasuzuguye umunsi w'ibintu bito," rihinyuza uburyo Miller yagaragaje ikimenyetso gishyiraho iyerekwa.

Mai mult, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei Case; tot mâinile lui o vor și isprăvi; și veți cunoaște că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua începuturilor slabe? Ei se vor bucura și vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel împreună cu acei șapte; aceștia sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul.” Zaharia 4:8–10.

A respinge identificarea lui Miller, potrivit căreia Roma este cea care stabilește vedenia, înseamnă a respinge temeliile, și aceasta înseamnă „a disprețui ziua începuturilor mici”. Mișcarea millerită a fost mișcarea alfa a primului și celui de-al doilea înger, iar mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este mișcarea omega a celui de-al treilea înger. Ea este de douăzeci și două de ori mai puternică decât alfa. În acest sens profetic, temeliile mișcării millerite sunt „ziua începuturilor mici”. A disprețui orice adevăr fundamental reprezentat pe cele două table ale lui Habacuc înseamnă a muri, căci vedenia care este stabilită în versetul paisprezece din Daniel unsprezece este aceeași vedenie pe care a identificat-o Solomon.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbele 29:18.

Icyerekezo cyo ku ibuye ryo ku mutwe kiratangaje, kuko kigaragaza ko ibuye ry'imfuruka ry'ishingiro ari na ryo buye ryo ku mutwe, ariko rifite imbaraga zikubye inshuro makumyabiri na ebyiri. Ikigeragezo cy'ishingiro cya alfa cyo mu 2024 cyari ubutumwa bwo gushyirwaho ikimenyetso bwo hanze bushingiye ku bwenge, kandi ikigeragezo cy'urusengeru cya omega cyo mu 2026 ni ubutumwa bwo gushyirwaho ikimenyetso bwo imbere bw'umwuka. Kimwe kigaragaza ishusho n'ikirango by'inyamaswa, ikindi na cyo ishusho n'ikirango by'Imana. icyo kigeragezo cya omega cyo imbere kigereranywa n'ibimenyetso bibiri byo mu nzozi za Miller bigomba gusobanurwa mu rwego rw'ibyabaye byo mu minsi y'imperuka. Ni iki kigeza? kandi inyama ni iki?

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

Căsătoria iudaică din vremea lui Isus se desfășura în trei etape majore, adesea întinse pe parcursul mai multor luni sau al unui an. Prima etapă era căsătoria legală, numită logodna, moment în care căsătoria era stabilită din punct de vedere legal, însă mireasa și mirele rămâneau despărțiți, în timp ce mirele se întorcea în casa tatălui său ca să pregătească un loc pentru mireasa sa. De aceea Maria, soția lui Iosif, era numită soția lui chiar înainte ca ei să locuiască împreună. Necredincioșia în această perioadă de timp era considerată adulter.

Perioada de așteptare era nesigură și putea dura zile, săptămâni sau luni. Nesiguranța este un element esențial al parabolei. Tatăl putea aștepta până la un an, pentru a confirma castitatea miresei. Mirele nu anunța ziua sau ceasul exact al întoarcerii sale, căci era hotărârea tatălui să stabilească momentul, astfel încât mireasa știa că nunta avea să vină — dar nu când. Această nesiguranță era intenționată și, până când tatăl îi porunca mirelui să meargă și să-și ia mireasa, tot ceea ce era implicat zăbovea.

Când tatăl spunea: „du-te și ia-ți mireasa”, mirele venea noaptea, împreună cu prietenii săi, strigând și sunând din trâmbiță. Aceasta avea loc întotdeauna noaptea, pentru a se evita călătoria pe distanțe lungi în arșița zilei, care poate fi apăsătoare în țara lui Israel. Făcliile și untdelemnul erau necesare, căci nu existau felinare stradale, iar alaiul putea dura ore întregi. Formula rituală propriu-zisă din vechile căsătorii ebraice, care era proclamată în timpul procesiunilor, era: „Iată, mirele vine!”

Paraboloje minimos mergelės (jaunosios palydovės) nebuvo atsitiktinės moterys; jos buvo jaunosios palydovės, laukiančios kartu su ja, turėjusios prisijungti prie eisenos ir atsakingos būti pasirengusios bet kurią valandą bei neštis savo pačių aliejų, kad apšviestų kelią į jaunikio namus. Deglai degė greitai, todėl buvo būtina pasiimti papildomo aliejaus ilgesnės kelionės atvejui. Nebuvo jokio bendro aliejaus dalijimosi.

Întârzierea este normală în cadrul procesiunii și al căsătoriei antice și nu constituia o problemă din punct de vedere cultural. Întârzierile erau așteptate, iar adormirea era firească. Deosebirea nu constă în faptul de a dormi, ci în pregătire, nu în starea de veghe. Fecioarele neînțelepte nu s-au pregătit pentru o întârziere, așa cum au făcut cele înțelepte. Toți ar fi dormit, căci perioada de la logodna legală până la consumarea căsătoriei poate dura un an.

Odată ce procesiunea a ajuns la casa mirelui, ospățul de nuntă a început, iar ușa a fost închisă definitiv, iar cei sosiți târziu nu au mai fost primiți. Aceasta nu era cruzime — era obiceiul, căci oricine bătea mai târziu, după ce ușa fusese închisă, însemna că nu făcuse parte din procesiune.

Isus nu inventa o imagistică și nu a oferit nicio explicație pentru această pildă, așa cum făcea adesea. Nu avea nevoie să ofere o explicație, căci toate aceste detalii culturale erau pe deplin înțelese de auditoriul Său. Isus identifica o căsătorie orientală literală, nu o abstracțiune.

Detaliile sunt confirmate pe deplin de mărturia ebraică, precum și de istoricii perioadelor romană și greacă.

Mișna (secolul al II-lea d.Hr., dar păstrând obiceiuri ale epocii Templului de dinaintea de anul 70 d.Hr.)

Талмудът (по-късна компилация, но цитираща по-ранна практика)

(لوألا نرقلال نم يدوهي خرؤم) سوفيسوي

Liturgia nunții rabinice și discuții juridice

Observatori greco-romani ai Iudeei

يتلا ةيفاقثلاو ةينوناقلا لي صافتل ان ريغ، «جاولل امظنم آل يد» مدقي ال سوفيسوي
يساسأل ردصملا يه هانشملاو. دوملثلا/هانشملا يف ةدراول فاصوأل عم امامت قفاوتت امضرتفي

Exemplul acesta a avut un impact atât de puternic asupra unui ascultător iudeu din secolul I, deoarece în Matei 25 nu era nevoie de nicio explicație. Sosirea la miezul nopții era ceva obișnuit, candelile și untdelemnul erau necesități evidente, iar o întârziere între logodna legală a căsătoriei și procesiunea de la miezul nopții era de așteptat, iar ușa închisă era procedura standard! Fecioarele care au fost excluse erau rușinate, iar pentru auditoriul iudeu din vremea lui Isus, rușinea fecioarei neînțelepte era pe deplin meritată. Cunoscând pe deplin ritualul, auditoriul lui Isus nu ar fi avut nicio simpatie pentru fecioarele neînțelepte, căci toți știau că pregătirea era o responsabilitate absolută pentru orice fecioară căreia i se cerea să fie în procesiune. Aceste adevăruri erau atât de evidente pentru auditoriul iudeu, încât Isus nu a avut niciodată nevoie să ofere vreo explicație a pildei.